

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 iulie 2012(*)

„A șasea directivă TVA — Articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a), articolul 17 alineatul (5) și articolul 19 alineatul (1) — Organizare de partide de bingo — Obligație legală de a redistribui o proporție din prețul de vânzare a biletelor sub formă de câștiguri către jucători — Calcularea bazei de impozitare”

În cauza C-377/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Spania), prin decizia din 18 mai 2011, primită de Curte la 18 iulie 2011, în procedura

International Bingo Technology SA

împotriva

Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC),

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, și domnii M. Safjan, A. Borg Barthet, E. Levits și J.-J. Kasel (raportor), judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul spaniol, de S. Centeno Huerta, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios, în calitate de agent,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a), a articolului 17 alineatul (5) și a articolului 19 alineatul (1) din Așeza directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Directiva 98/80/CE a Consiliului din 12 octombrie 1998 (JO L 281, p. 31, denumită în continuare „Așeza directivă”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între International Bingo Technology SA (denumită în continuare „International Bingo”), pe de o parte, și Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), pe de altă parte, cu privire la calcularea proratei de deducere a taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) datorate de această societate pentru exercițiul 1999.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 11 din Așeza directivă prevede:

„A. Pe teritoriul Țării

(1) Baza de impozitare este constituită:

(a) pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, altele decât cele prevăzute la literele (b), (c) și (d), de toate elementele care reprezintă contrapartida obținută sau care urmează să fie obținută de furnizor sau de prestator, în schimbul livrării sau al prestării, de la client sau de la un terț, inclusiv din subvenții legate de prețul livrării sau al prestării;

[...]” [traducere neoficială]

4 În versiunea care rezultă din articolul 28f din Așeza directivă, articolul 17 alineatul 2 litera (a) și alineatul (5) din aceasta are următorul cuprins:

„(2) În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul de a deduce din valoarea taxei pe valoarea adăugată, pe care are obligația de a o plăti:

(a) [TVA-ul] datorat sau achitat pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate și pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

[...]

(5) În cazul bunurilor și serviciilor utilizate de o persoană impozabilă atât pentru operațiunile care dau drept de deducere prevăzute la alineatele (2) și (3), cât și pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, deducerea este permisă numai pentru partea din [TVA] care poate fi atribuită primelor operațiuni.

Pro rata de deducere se stabilește, pentru toate operațiunile desfășurate de persoana impozabilă, conform articolului 19.

Totuși, statele membre pot:

(a) să autorizeze persoana impozabilă să stabilească o prorata pentru fiecare sector al

activităţii sale, cu condiţia să în evidenţele contabile distincte pentru fiecare sector;

(b) să oblige persoana impozabilă să stabilească o prorată pentru fiecare sector al activităţii sale şi să în evidenţele contabile distincte pentru fiecare sector;

(c) să autorizeze sau să oblige persoana impozabilă să efectueze deducerea pe baza utilizării tuturor bunurilor şi serviciilor sau a unei părţi a acestora;

(d) să autorizeze sau să oblige persoana impozabilă să efectueze deducerea în conformitate cu norma stabilită la primul paragraf, pentru toate bunurile şi serviciile utilizate pentru toate operaţiunile prevăzute la paragraful menţionat anterior;

(e) să prevadă că atunci când [TVA-ul] care nu poate fi dedus de persoana impozabilă este nesemnificativ, acesta să fie considerat nul.” [traducere neoficială]

5 Articolul 19 alineatul (1) din Aşasea directivă prevede:

„Pro rata de deducere, prevăzută la articolul 17 alineatul (5) primul paragraf, este compusă dintr-un raport cuprinzând următoarele sume:

— la numărător, valoarea totală, fără [TVA], a cifrei de afaceri anuale aferente operaţiunilor care dau drept de deducere conform articolului 17 alineatele (2) şi (3);

— la numitor, valoarea totală, fără [TVA], a cifrei de afaceri anuale aferente operaţiunilor incluse la numărător şi operaţiunilor care nu dau drept de deducere. Statele membre pot include de asemenea la numitor valoarea subvenţiilor, altele decât cele specificate la articolul 11 secţiunea A alineatul (1) litera (a).

Pro rata de deducere se determină anual, se stabileşte ca procent şi se rotunjeşte la o cifră care nu depăşeşte următorul număr întreg.” [traducere neoficială]

Dreptul spaniol

6 Articolul 104 alineatul 1 din Legea 37/1992 privind taxa pe valoarea adăugată (Ley 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido) din 28 decembrie 1992 (BOE nr. 312 din 29 decembrie 1992, p. 44247, denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”) prevede:

„În cazurile în care este aplicabilă regula prorată generală, numai taxa din amonte, în proporţia rezultată potrivit dispoziţiilor de la alineatul 2 de mai jos se poate deduce în fiecare perioadă contabilă.

Pentru aplicarea dispoziţiilor paragrafului anterior, nu intră în calculul taxei sumele care nu se pot deduce în temeiul dispoziţiilor articolelor 95 şi 96 din prezenta lege.”

7 Articolul 104 alineatul 2 primul paragraf din Legea privind TVA-ul prevede:

„Procentajul de deducere la care face trimitere alineatul anterior se stabileşte prin multiplicarea cu 100 a rezultatului unui raport care cuprinde:

1° La numărător, valoarea totală anuală a livrărilor de bunuri şi a prestaţiilor de servicii care dau drept de deducere realizate de persoana impozabilă în desfăşurarea activităţii sale comerciale sau profesionale sau, dacă este cazul, în domeniul de activitate diferit corespunzător.

2° La numitor, valoarea totală, stabilită pentru aceeaşi perioadă, a livrărilor de bunuri şi a prestaţiilor de servicii, inclusiv acelea care nu dau drept de deducere, realizate de persoana

impozabil? în desfășurarea activității sale comerciale sau profesionale ori, dacă este cazul, în domeniul de activitate diferit corespunzător.”

8 Articolul 104 alineatul 4 primul paragraf din Legea privind TVA-ul are următorul cuprins:

„Pentru calcularea prorataei, prin valoarea totală a operațiunilor se înțelege suma contrapartidelor corespunzătoare acestor operațiuni, stabilite în conformitate cu dispozițiile articolelor 78 și 79 din prezenta lege, inclusiv în ceea ce privește operațiunile scutite sau care nu sunt supuse la plata taxei.”

9 Articolul 78 alineatul 1 din Legea privind TVA-ul prevede:

„Baza de impozitare a taxei este constituită din quantumul total al contrapartidei oferite de client sau de terțe persoane pentru tranzacțiile supuse acestei taxe.”

10 Potrivit prevederilor ordinului din 9 ianuarie al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya din 9 ianuarie 1979, în versiunea care rezultă din ordinul din 18 ianuarie 1995, „cota care urmează să fie distribuită sub formă de câștiguri la fiecare partid sau tragere constă în 69 % din valoarea [nominală] a tuturor cartonașelor vândute, dintre care 10 % corespund liniei și 59 % jocului bingo”.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

11 International Bingo este o societate care organizează partide de bingo. Ea este supusă TVA-ului, dar este scutită de această taxă în ceea ce privește cifra de afaceri referitoare la organizarea partidelor menționate.

12 International Bingo mai exercită însă alte activități, pentru care nu beneficiază de scutire de TVA. Printre aceste activități se numără, în special, colectarea și încasarea „impozitului pe jocul bingo”, impozit care corespunde unei părți din prețul de vânzare a cartonașelor și pe care organizatorii îl percep de la jucători și îl plătesc administrației fiscale competente. Acești organizatori percep, în schimbul acestei activități, o primă de colectare care se ridică la 10 % din valoarea impozitului menționat. Quantumul acestei prime, care este supusă TVA-ului, constituie baza de impozitare pentru calcularea TVA-ului datorat de organizatorii menționați pentru serviciile prestate.

13 În măsura în care organizatorii realizează, în sălile destinate jocului bingo, alte operațiuni care nu sunt scutite de TVA, precum exploatarea unui bar sau a unui restaurant, ei sunt supuși regulii prorata pentru stabilirea TVA-ului care se poate deduce, conform articolului 17 alineatul (5) din Așasea directivă.

14 În ceea ce privește calcularea acestei proratae, International Bingo a dedus din cifra sa de afaceri valoarea câștigurilor pe care urma să le distribuie câștigătorilor în conformitate cu Legea privind TVA-ul, valoare care corespunde unui procentaj fix din prețul de vânzare a cartonașelor de bingo. Agencia Estatal de la Administración Tributaria (agenția de stat pentru administrație fiscală) împărtășește opinia contrară. Aceasta a hotărât că valoarea premiilor plătite câștigătorilor trebuia inclusă în cifra de afaceri care servește drept bază pentru calcularea prorataei respective.

15 Întrucât Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC) a respins acțiunea formulată împotriva acestei decizii a respectivei Agencia de Control Internacional Bingo, aceasta din urmă a dedus cauza judecătorești Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, susținând că hotărârea primei instanțe este contrară celei de A șasea directive, astfel cum a fost interpretată de Curte.

16 Potrivit instanței de trimitere, pentru a soluționa litigiul cu care este sesizat, trebuie să se stabilească în ce constă „contrapartida primită efectiv” de International Bingo pentru organizarea jocului. În această privință, instanța arată că anumite elemente care figurează în Hotărârea Curții din 5 mai 1994, Glawe (C-38/93, Rec., p. I-1679) și în Hotărârea din 17 septembrie 2002, Town & County Factors (C-498/99, Rec., p. I-7173) ar permite să se considere că un organizator de partide de bingo, precum cel în cauză în litigiul cu care este sesizat, nu dispune în mod real de partea din prețul de vânzare a cartonașelor destinat finanțării premiilor care trebuie plătite câștigătorilor.

17 Astfel, mai întâi, cotele care corespund valorii premiilor sunt prestabilite de lege, care prevede că cota care trebuie distribuită sub formă de câștiguri pentru fiecare partidă sau tragere corespunde la 69 % din valoarea nominală a tuturor cartonașelor vândute.

18 În plus, întrucât procentajul care urmează a fi restituit din prețul de vânzare a cartonașului care corespunde câștigurilor este prestabilit prin lege, nu există nicio incertitudine în această privință. Suma care este plătită sub formă de câștiguri în cadrul fiecărei partide nu depinde decât de numărul de cartonașe vândute și poate fi stabilit printr-o simplă operațiune aritmetică.

19 În sfârșit, întrucât cota din prețul de vânzare a cartonașelor care corespunde premiilor destinate să fie distribuite câștigătorilor nu este dezințuită de organizatorul jocului bingo decât în perioada care se scurge între începutul și sfârșitul partidei, acest organizator poate fi considerat un simplu depozitar temporar al acestor câștiguri.

20 Tribunal Superior de Justicia de Cataluña arată că soluția reținută de instanțele spaniole în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare a unei prestații precum cea în discuție în litigiul cu care este sesizat și cea reținută de instanțele din celelalte state membre sunt diametral opuse. Ar trebui, așadar, să se stabilească dacă dispozițiile celei de A șasea directive referitoare la calcularea prorata de deducere ar trebui să armonizeze modalitățile acestui calcul.

21 Instanța menționată a enumerat, de altfel, câteva aspecte de care, în opinia sa, trebuie să se țină seama în cadrul prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare. Astfel, aceasta precizează că:

— în speță, ar fi posibil din punct de vedere juridic și economic să se deosebească, în prețul plătit de fiecare jucător la cumpărarea cartonașelor de bingo, partea destinată câștigurilor de partea cu alte destinații. Un exemplu în acest sens îl constituie partea destinată achitării impozitului pe jocul bingo și aceea care constituie contrapartida pentru serviciul prestat de organizatorul jocului constând în încasarea acestui impozit. În contextul acestei diferențieri, nu ar trebui să existe îndoieli în privința faptului că partea din preț destinată să finanțeze câștigurile nu poate fi considerată plată a serviciilor prestate de acest organizator;

— organizatorul jocului nu ar avea posibilitatea de a repercuta din punct de vedere economic asupra câștigătorilor TVA-ul care grevează sumele destinate premiilor. Astfel, nu ar putea exista un transfer al sarcinii economice a acestei taxe. Or, denaturarea care ar rezulta din perspectiva neutralității sistemului TVA-ului ar putea fi atenuată în cazul în care câștigurile distribuite nu ar fi incluse în baza de impozitare.

22 În aceste condiții, Tribunal Superior de Justicia de Cataluña a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Pentru includerea faptului generator al TVA-ului, împrejurarea că jucătorii de bingo plătesc partea din prețul cartonașelor corespunzătoare câștigurilor presupune un consum autentic de bunuri sau de servicii?

2) Pentru reglementarea numitorului utilizat la calcularea procentajului prorataei, articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 17 alineatul (5) și cu articolul 19 alineatul (1) din A șasea directivă trebuie interpretat în sensul că impune un grad de armonizare care să împiedice ca în statele membre să fie adoptate, la nivel legislativ sau jurisprudențial, soluții diferite cu privire la includerea în baza de impozitare a TVA-ului a părții din prețul cartonașelor care este destinat plății câștigurilor?

3) Pentru includerea numitorului utilizat la calcularea procentajului prorataei, articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 17 alineatul (5) și cu articolul 19 alineatul (1) din A șasea directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale care, în cazul jocului bingo, include în baza de impozitare a TVA-ului sumele corespunzătoare valorii câștigurilor și care au fost plătite de jucători prin achiziționarea cartonașelor?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

23 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) din A șasea directivă trebuie interpretat în sensul că, în cazul vânzării de cartonașe pentru bingo precum cele în discuție în acțiunea principală, baza de impozitare pentru TVA cuprinde partea din prețul acestor cartonașe stabilită dinainte prin lege și care este destinat plății câștigurilor către jucători.

24 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit, mai întâi, că articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) din A șasea directivă prevede că „[b]aza de impozitare este constituită [...] pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, altele decât cele prevăzute la literele (b), (c) și (d), de toate elementele care reprezintă contrapartida obținută sau care urmează să fie obținută de furnizor sau de prestator, în schimbul livrării sau al prestării, de la client sau de la un terț”.

25 Mai trebuie amintit, în continuare, că, potrivit unei jurisprudențe constante, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că baza de impozitare a unei prestații de servicii este constituită din contrapartida primită în mod real pentru această prestație (a se vedea în special Hotărârea din 27 martie 1990, *Boots Company*, C-126/88, Rec., p. I-1235, punctul 19, și Hotărârea *Town & County Factors*, citată anterior, punctul 27).

26 Curtea a mai hotărât deja că, în situația jocurilor de tip slot-machine în cazul cărora, potrivit obligațiilor imperative stabilite prin lege, un anumit procentaj din sumele puse în joc de jucători este distribuit acestora sub formă de câștiguri, contrapartida primită în mod real de exploatator pentru punerea la dispoziție a mașinilor este constituită numai din procentajul din sumele puse în

joc de care acesta poate dispune în mod efectiv pentru sine (Hotărârea Glawe, citat anterior, punctul 9).

27 Or, în ceea ce privește un joc precum cel în discuție în acțiunea principală, se impune constatarea că condițiile desfășurării acestuia sunt stabilite prin lege, iar procentajul din prețul de vânzare al cartonașelor care trebuie distribuit sub formă de câștiguri către jucători este stabilit în mod imperativ prin lege.

28 În măsura în care partea din prețul de vânzare a cartonașelor care este distribuit jucătorilor sub formă de câștiguri este stabilit în prealabil și este obligatorie, ea nu poate fi considerată ca fiind când parte din contrapartida obținută de organizatorul jocului pentru prestația pe care a furnizat-o (a se vedea în acest sens Hotărârea Glawe, citat anterior, punctul 12).

29 Rezultă că, în cadrul unui joc precum cel în discuție în acțiunea principală, contrapartida primită în mod real de organizatorul jocului pentru serviciul furnizat este constituită din prețul de vânzare a cartonașelor din care se scade partea, stabilită prin lege, a acestui preț care trebuie distribuit sub formă de câștiguri către jucători. Astfel, organizatorul menționat nu poate să dispună în mod efectiv pentru sine decât de partea care rămâne din prețul de vânzare.

30 În sfârșit, trebuie precizat că această interpretare a articolului 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) din Așasea directivă este conformă cu aceea reținută de Curtea în Hotărârea Town & County Factors, citat anterior.

31 În această privință, după cum reiese din cuprinsul punctelor 29 și 30 din Hotărârea Town & County Factors, citat anterior, Curtea a hotărât că interpretarea celei de Așasea directive pe care a reținut-o în Hotărârea Glawe, citat anterior, nu se putea aplica în cazul unei prestații precum cea din cauza care a determinat pronunțarea acestei Hotărâri Town & County Factors. Astfel, în timp ce jocurile de tip slot-machine în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Glawe menționate se caracterizau prin împrejurarea că, în conformitate cu obligațiile legale, acestea erau concepute astfel încât un anumit procentaj din sumele puse în joc de jucători să le fie distribuit sub formă de câștiguri și că acele sume puse în joc erau distincte, din punct de vedere tehnic, precum și fizic, de acelea de care exploataatorul putea dispune în mod efectiv pentru sine, concursul în discuție în cauza în legătură cu care a fost pronunțată respectiva Hotărâre Town & County Factors nu prezenta niciunul dintre aceste două elemente esențiale, astfel încât organizatorul acestui tip de concurs putea să dispună în mod liber de totalitatea drepturilor de participare percepute.

32 Or, în cadrul unui joc precum cel în discuție în acțiunea principală, organizatorul, dimpotrivă, nu poate să dispună în mod liber de totalitatea prețului de vânzare a cartonașelor de bingo, din moment ce are obligația de a redistribui sub formă de câștiguri către jucători un procentaj, stabilit în prealabil prin lege, din acel preț de vânzare.

33 Trebuie, așadar, să se răspundă la prima întrebare că articolul 11 secțiunea A alineatul (1) litera (a) din Așasea directivă trebuie interpretat în sensul că, în cazul vânzării de cartonașe de bingo precum cele în discuție în acțiunea principală, baza de impozitare pentru TVA nu cuprinde partea din prețul acestor cartonașe stabilită dinainte prin lege și care este destinat plății câștigurilor către jucători.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

34 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 17 alineatul (5) și articolul 19 alineatul (1) din Așasea directivă trebuie interpretate în sensul că statele membre

pot prevedea c?, pentru calcularea proratei de deducere a TVA-ului, partea, stabilit? dinainte prin lege, din pre?ul de v?nzare a cartona?elor de bingo care trebuie s? fie redistribuit? juc?torilor sub form? de câ?tiguri face parte din cifra de afaceri care trebuie s? figureze la numitorul raportului prev?zut la acel articol 19 alineatul (1).

35 Pentru a se r?spunde la aceast? întrebare, trebuie amintit, în primul rând, con?inutul celui de al doisprezecelea considerent al celei de A ?asea directive, potrivit c?ruia „dispozi?iile care reglementeaz? deducerile este necesar s? fie armonizate în m?sura în care ele afecteaz? sumele efectiv colectate. Propor?ia de deducere este necesar s? fie calculat? în mod similar în toate statele membre”.

36 Mai trebuie ad?ugat c? modul de redactare a articolului 11 sec?iunea A alineatul (1) litera (a) din A ?asea directiv? este clar ?i c? aceast? dispozi?ie nu las? statelor membre nicio marj? de apreciere pentru a stabili ceea ce trebuie considerat ca reprezentând contrapartida ob?inut? sau care urmeaz? s? fie ob?inut? de prestator din partea clientului.

37 În fond, Curtea a statuat deja, în aceast? privin??, c? A ?asea directiv? trebuie interpretat? în sensul c? se opune ca un stat membru s? aplice anumitor tranzac?ii o regul? de determinare a bazei de impozitare diferit? de regula general? prev?zut? la articolul 11 sec?iunea A alineatul (1) litera (a) din aceast? directiv? f?r? s? fi urmat procedura prev?zut? la articolul 27 din aceea?i directiv? în vederea ob?inerii autoriza?iei de introducere a unei astfel de m?suri de derogare de la regula general? men?ionat? (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 9 iunie 2011, Campsa Estaciones de Servicio, C-285/10, Rep., p. I-5059, punctul 40).

38 În al doilea rând, trebuie s? se constate c?, astfel cum rezult? din r?spunsul dat la prima întrebare, într-o situa?ie precum cea din ac?iunea principal?, partea, stabilit? în prealabil prin lege, din pre?ul de v?nzare a cartona?elor de bingo care trebuie s? fie redistribuit? juc?torilor sub form? de câ?tiguri nu trebuie s? fie inclus? în baza de impozitare ?i, prin urmare, nu poate fi considerat? ca f?când parte din cifra de afaceri a organizatorului jocului. În consecin??, sumele corespunz?toare nu trebuie s? figureze la numitorul raportului care serve?te, în temeiul articolului 19 alineatul (1) din A ?asea directiv?, la calcularea proratei de deducere a TVA-ului achitat în amonte.

39 Prin urmare, trebuie s? se r?spund? la a doua ?i la a treia întrebare c? articolul 17 alineatul (5) ?i articolul 19 alineatul (1) din A ?asea directiv? trebuie interpretate în sensul c? statele membre pot prevedea c?, pentru calcularea proratei de deducere a TVA-ului, partea, stabilit? dinainte prin lege, din pre?ul de v?nzare a cartona?elor de bingo care trebuie s? fie redistribuit? juc?torilor sub form? de câ?tiguri face parte din cifra de afaceri care trebuie s? figureze la numitorul raportului prev?zut la acela?i articol 19 alineatul (1).

Cu privire la cheltuielile de judecat?

40 Întrucât, în privin?a p?r?ilor din ac?iunea principal?, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observa?ii Cur?ii, altele decât cele ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declar?:

1) Articolul 11 sec?iunea A alineatul (1) litera (a) din A ?asea Directiv? 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legisla?iilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat?: baza unitar? de evaluare, astfel cum a fost modificat? prin Directiva 98/80/CE a Consiliului din 12 octombrie 1998, trebuie interpretat în sensul c?, în cazul vânz?rii de cartona?e de bingo precum cele în discu?ie în ac?iunea principal?, baza de impozitare pentru taxa pe valoarea

ad?ugat? nu cuprinde partea din pre?ul acestor cartona?e stabilit? dinainte prin lege ?i care este destinat? pl???ii câ?tigurilor c?tre juc?tori.

2) Articolul 17 alineatul (5) ?i articolul 19 alineatul (1) din A ?asea Directiv? 77/388, astfel cum a fost modificat? prin Directiva 98/80, trebuie interpretate în sensul c? statele membre pot prevedea c?, pentru calcularea proratei de deducere a taxei pe valoarea ad?ugat?, partea, stabilit? dinainte prin lege, din pre?ul de vânzare a cartona?elor de bingo care trebuie s? fie redistribuit? juc?torilor sub form? de câ?tiguri face parte din cifra de afaceri care trebuie s? figureze la numitorul raportului prev?zut la acela?i articol 19 alineatul (1).

Semn?turi

* Limba de procedur?: spaniola.